

DE JOZUA DOUGLAS
GRUWELIJKE
GENERAAL

TEKENINGEN VAN ELLY HEES

Costa Banana 1

DE
GRUWELIJKE
GENERAAL

Van Jozua Douglas verscheen bij De Fontein:

De verschrikkelijke badmeester

De vreselijke tweeling

De gruwelijke generaal

DE JOZUA DOUGLAS
GRUWELIJKE
GENERAAL

TEKENINGEN VAN ELLY HEES

 UITGEVERIJ
De Fontein
JEUGD

Voor Wiert en Heather

www.defonteinkinderboeken.nl

© 2015 Jozua Douglas

© 2015 Illustraties Elly Hees

Voor deze uitgave:

© 2015 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vormgeving Elly Hees

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3838 6 (e-book 978 90 261 3839 3)

NUR 283

'Ik hou niet van broccoli. En ik hou er niet van sinds ik het als kind van mijn moeder moest eten. En nu ben ik president van de Verenigde Staten en eet ik nooit meer broccoli.'

- George H.W. Bush, president van de Verenigde Staten van 1989 tot 1993

HOOFDSTUK 0
DE PRESIDENT

Pablo Fernando was de president van Costa Banana. Costa Banana was een klein tropisch landje in Centraal-Amerika. De president was er helemaal alleen de baas. Alles wat hij wilde, gebeurde. Hoe gek het ook was.

Sommige mensen noemden Pablo Fernando een dictator. Maar daar was hij het absoluut niet mee eens. Pablo Fernando noemde zichzelf liever president.

Als president had hij al heel wat absurde wetten verzonnen. En iedereen moest zich eraan houden. Een paar voorbeelden:

1. Alle kinderen in Costa Banana moesten Pablo heten. Het was de mooiste naam ter wereld, vond de president.
2. Iedereen moest de president 'Grote Geniale Leider' noemen. Of 'Grote Sterke Man'. Het maakte eigenlijk niet zoveel uit, als het maar iets

met 'groot' erin was.

3. Op vrijdag moest iedereen bananensoep eten. De president had het recept zelf uitgevonden; het was de lekkerste soep ter wereld, vond hij zelf.
4. De auto van de president had altijd voorrang. En als zijn auto eraan kwam, sprong het stoplicht vanzelf op groen.
5. Iedereen moest al zijn berichtjes op Facebook liken.

Hier zie je president Fernando. Hij vond zichzelf heel erg stoer, maar zoals je ziet was hij vooral een klein, miezerig mannetje.

Zelfs met zijn enorme pilotenbril en zijn uniform vol medailles, zag hij er toch nog schattig uit.

Maar dat kon je maar beter niet tegen hem zeggen. Als hij je vroeg:

'Wat vind je van deze jas?'

Dan was het echt een heel slecht idee om te zeggen:

*'Die jas staat u schattig,
Grote Geniale Leider.'*

Nee, je kon beter zeggen:

‘Die jas staat u ongelooflijk stoer.
In deze jas ziet u eruit
als een groot en sterk man.
Een krachtig leider die ook nog eens
heel intelligent is.’

President Fernando wilde er altijd stoer uitzien. Zelfs als hij op de foto ging met een ijsje, wilde hij er nog stoer bij kijken.

Hij deed er alles aan om groot en sterk over te komen:

1. In zijn paspoort stond dat hij 2,5 meter lang was. (Terwijl hij eigenlijk piepklein was.)
2. Hij liet zichzelf fotograferen met een grote vis. (Die hij helemaal niet zelf had gevangen.)
3. In Costa Banana was hij al jaren wereldkampioen boksen. (Maar iedereen moest hem altijd laten winnen.)
4. Zijn zelfgeschreven lied 'Ik ben de grootste, de allerallergrootste' was al jaren een nummer 1-hit. (Iedereen moest het elke dag luisteren en hardop meezingen.)
5. Zijn boek *De Grote Geniale Leider* was al meer dan tien miljoen keer verkocht. (Logisch, iedereen moet het kopen en lezen en mooi vinden.)

In zijn boek stonden trouwens ongelooflijke dingen. Bizarre verhalen die volgens hem allemaal 100 procent waar waren.

1. Toen hij werd geboren, begon er een zeemonster te zingen. Er verscheen een dubbele regenboog en overal begonnen bloemen te bloeien.
2. Toen hij net een jaar oud was, schreef hij zijn eerste boek en op zijn tweede haalde hij zijn tandartsdiploma.

3. Hij was de uitvinder van het schaakspel, de afstandsbediening en de hamburger.
4. Hij had ooit een dode tot leven gewekt.
5. En zijn opa, de eerste president van Costa Banana, werd geboren uit een drakenei.

Toen het boek uitkwam, verschenen er lovende recensies in alle kranten:

ONGELOOFLIJK, MAAR O ZO WAAR

Maar zoals je hierboven ziet was er ook iemand die het boek minder goed vond. Deze persoon werd natuurlijk meteen gestraft.

Wie zich niet aan de wet hield, of iets naars zei over de president, bracht de rest van zijn leven door op een onbewoond eiland.

President Fernando hield niet zo van gruwelijke straffen.

Veel dictators hakten je hoofd eraf als je niet naar hen luisterde. Maar president Fernando durfde dat niet. Stel je voor dat ze hem een keer zouden terugpakken. Dat het volk in opstand kwam. En ze al die vreselijke dingen dan ook bij hem zouden doen.

Hij moest er niet aan denken.

Slapeloze nachten had hij ervan.

En daarom liet hij nooit iemand voor straf een boterham met bromvliegen eten.

Of iemand in een zwembad vol paardenpis zwemmen.

Of iemand opsluiten in een kist met vogelspinnen.

En hij hakte al helemaal geen hoofden af.

Nee, president Fernando stuurde iedereen die het niet met hem eens was, gewoon naar een onbewoond eiland in de Stille Oceaan.

Opgewind staat netjes!

Net als de meeste dictators was president Fernando schatrijk. Het hele land was van hem: de steden, de bossen en alle fabrieken.

Het was gewoon absurd hoe rijk hij was.

De president woonde met zijn gezin in een enorm paleis. Het had vier verdiepingen, 189 slaapkamers met elk een eigen badkamer, een tennisbaan, een bowlingbaan, een zwembad met wildwaterbaan, een compleet pretpark, een manege met 65 paarden, een racebaan en een bioscoop.

Op de vloeren lagen dikke rode tapijten.

Het paleis hing vol enorme schilderijen in gouden lijsten.

Aan de plafonds hingen reusachtige kristallen kroonluchters.

En zo'n beetje alles was van puur goud: het bestek,

de borden, de kopjes en theepotten. De kraantjes, de deurklinken, de scharnieren, de ligbaden, de wasbakken en de wc-potten, alles was van goud.

President Fernando was zo gek op goud dat hij zelfs zijn pizza's liet beleggen met dunne plakjes bladgoud.

De president was getrouwd met Florabella.

Hier zie je haar.

Pablo Fernando was dolverliefd op haar. Hij was zo gek op zijn vrouw dat hij haar wel wilde opeten. (En hoewel hij dat kon doen, hij was tenslotte de president, vond hij dat toch jammer.)

In plaats daarvan verzong hij de achterlijkste koosnaampjes voor haar.

Als je het raar vindt dat sommige mannen hun vrouw 'duifje', 'honnepon', of 'schattepatatje' noemen, dan moet je maar eens naar president Fernando luisteren.

Hij noemde zijn vrouw 'oekiepoekie', 'poedeltje', 'poepedoosie' of 'kippenscheetje'. Maar hoeveel koosnaampjes hij ook verzong, Florabella geloofde er niets van.

Ze vond zichzelf ontzettend lelijk.

Ze vond dat ze bloemkooloren had en preibenen. Ze vond dat ze een aardappelhoofd had, een aardbeienneus en een sinaasappelhuid.

Als je haar nog nooit had gezien en ze gaf je via de telefoon een beschrijving van zichzelf, dan dacht je waarschijnlijk dat je een idioot groentefiguur aan de lijn had.

Maar als je haar in werkelijkheid zag, dan kon je je ogen niet geloven.

Florabella was namelijk de mooiste vrouw van Costa Banana. En misschien wel van de hele wereld.

De president vond het jammer dat zijn beeldschone vrouw zichzelf zo lelijk vond. En daarom bleef hij steeds maar nieuwe koosnaampjes verzinnen.

Meestal ging dat ongeveer zo:

 'Je bent het liefste konijnenscheetje dat ik ooit heb gezien.'

 'Ja, ja, dat zeg je vast tegen al je vriendinnetjes.'

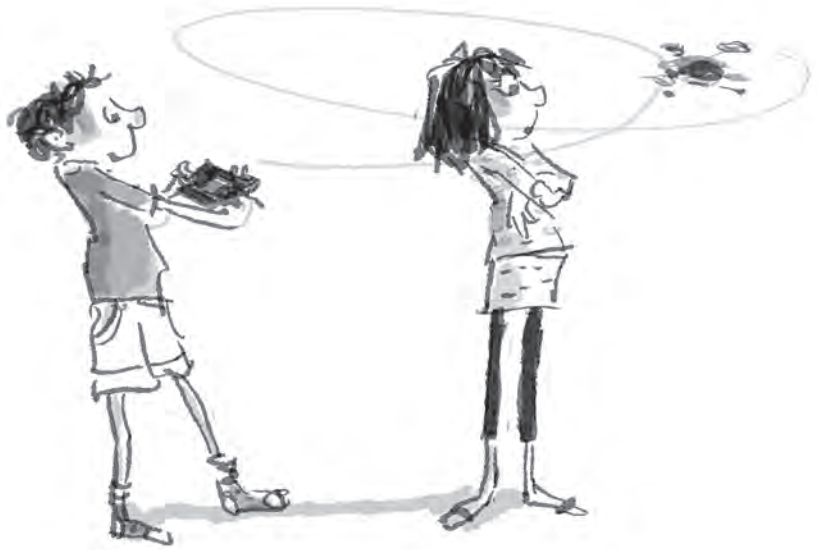
 'Maar bananenpoepie toch, jij bent echt de enige!'

 'Kon ik dat maar geloven.'

 'Je bent mijn poedelpopje, mijn scheete-peteetje, mijn hoepsiepoepsie.'

 'Hou maar op. Je hebt vast net zoveel vriendinnen als er koosnaampjes zijn.'

De president en zijn vrouw hadden twee kinderen:
Rosa en Fico. Hier zie je ze.

Rosa en Fico waren de enige kinderen in heel Costa Banana die niet Pablo heetten.

De president had ze het liefst allebei zo genoemd (en volgens de wet moest dat ook). Maar Florabella vond dat geen goed idee. Ze wilde niet dat haar kinderen dezelfde naam kregen als alle andere kinderen in het land. Natuurlijk kon de president zijn ‘snoepiepoepie’ niets weigeren en kreeg ze haar zin.

Fico was de toekomstige president. Hij zou zijn vader later opvolgen.

Rosa vond dat niet eerlijk. Zij was twee jaar

ouder en ook een stuk slimmer dan haar broertje (tenminste, dat vond ze zelf).

Maar dat vond president Fernando geen goed idee. Een president moest een man zijn: een sterke, grote, stoere man.

*'Een goede president
is een echte vent.'*

Vrouwen konden geen goede wetten maken.

Ze konden geen briljante toespraken houden.

Ze konden niet stoer kijken.

Ze wonnen nooit met armpje drukken.

Ze waren slecht in rekenen.

Ze wisten niets van spionage.

Ze wisten niets van ruimtevaart.

En als je ze een tank liet kopen, kwamen ze thuis met een roze.

Nee, volgens de president konden vrouwen geen land besturen.

Vrouwen waren er om mee te zoenen, meer niet.

Rosa vond dat onzin.

Vrouwen waren juist veel betere presidenten dan mannen. Ze wist al precies wat ze zou doen als ze president was.

Rosa's wetboek

Complimentenwet

Iedereen geeft elkaar elke dag een complimentje. Maakt niet uit waarover, als het maar iets leuks is.

Lantaarnpalenwet

Er komen kussens om alle lantaarnpalen. Lekker zachte kussens, zodat niemand zich meer stoot als hij op straat loopt te appen.

Muziekwet

Op straat klinkt altijd vrolijke muziek, zodat iedereen vanzelf begint te zingen en te dansen en de mensen altijd blij zijn.

Oorlogswet

Als het oorlog wordt, gooien we geen bommen maar kisten vol met Xboxen aan parachutes naar beneden. Dan beginnen de soldaten meteen te spelen in plaats van te vechten.

Kieswet

De mensen kiezen zelf wie er president wordt en wat voor wetten ze willen.

Helaas had president Fernando andere plannen.
Zijn zoon Fico zou hem later opvolgen en de wetten
verzinnen.

Ook Fico wist al wat voor wetten hij zou willen.
Als hij president werd, mochten er alleen nog bots-
auto's op de weg.
Hij zou de trein afschaffen en door het hele land
achtbanen aanleggen.
Scholen zou hij verbieden. Een kind naar school
sturen was pure kindermishandeling. En kindermis-
handeling was slecht. En daarom zou het verboden
moeten worden.

HOOFDSTUK 1

TIEN MILJOEN LIKES

‘Mag ik de cornflakes?’ vroeg de president. Hij zat met zijn dochter Rosa en zijn vrouw Florabella in de eetzaal te ontbijten.

‘Wacht even,’ zei Rosa. Ze had het pak in haar handen en bestudeerde de achterkant.

‘Wat is er zo interessant aan een pak cornflakes?’ wilde de president weten.

‘Er staan leuke dingen op,’ zei Rosa. ‘Raadsels en moppen en leuke tips.’

De president gromde. ‘Geef hier. Ik heb niet de hele dag de tijd.’

Rosa gaf hem het pak. Er stond een grijnzend aapje achterop.

De president strooide wat cornflakes in zijn kom en bekeek de achterkant van het pak.

‘Waarom sta ik hier niet op?’ riep hij.

‘Hoezo?’ vroeg Rosa. Ze wees naar het aapje. ‘Je staat er toch al op?’

De president keek haar kwaad aan.

‘Dat is voor kinderen, schat,’ zei zijn vrouw. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat je echt achter op de cornflakes wilt.’

‘Het is belangrijk dat kinderen al vroeg leren wie er in dit land de baas is, poedeltje,’ zei de president.

Misschien was hij bang dat de mensen zouden vergeten wie hij was, want zijn gezicht was werkelijk overal te zien. Op postzegels, munten, bankbiljetten. Op ingelijste foto’s in de huizen van mensen. Op vlaggetjes. Op sjaaltjes. Op T-shirts. En op grote borden in de stad. Overal prijkte zijn gezicht.

En nu had hij een nieuw gek idee. Hij wilde met zijn hoofd achter op de cornflakesverpakking.

Florabella nipte van haar glas melk. Ze deed het heel voorzichtig om haar lippenstift niet te verpesten. ‘Misschien moeten we je ook maar op de knakworsten zetten,’ zei ze. ‘En op de negerzoenen. En de groene zeep.’

‘Goed idee, suikerpopje,’ riep de president verrukt. ‘Laten we dat meteen in orde maken!’

De president wenkte naar Paco, zijn adjudant. Paco ging overal waar de president ook ging, hij was zijn persoonlijke assistent.

Paco was een keurige man. Zijn uniform zag er altijd onberispelijk uit. Hij had een dun snorretje en droeg altijd witte handschoenen.

‘Pak mijn laptop!’

Paco deed direct wat hem gevraagd werd.

Toen de president zijn laptop had, begon hij meteen te typen.